

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. | Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ 3.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ τοῦ 4. φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι καὶ προπληρωταί | ΔΡΑΧ. 4.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, ΜΑΙΟΣ 1879.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαΐου

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ.

Ἦλθεν ἡ κόρη ἄνθος ἔν νά δρέψη τοῦ Μαΐου
Εἰς τὸν εὐώδη κήπον της, τοῦ λουκκυθοῦς τὰ φῶτα.
Πρὶν χρωματίσῃ ἡ αὐγὴ ἢ πρώτη τοῦ ἡλίου
Καὶ μὲ τὰ ἄνθη της λαλεῖ, τὰ ἄνθη της ἠρώτα.

— Ἄνθος γλυκὺ μου διὰ τί αὐρίον τὴν πρωΐαν,
Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ φύλλα σου ὁ ἄνεμος νὰ σπρώσῃ.
Κ' ἐμοῦ τὸ κάλλος ὅπως σὲ εἰς ὄραν παραμύαιαν
Ὁ χρόνος ὁ ζηλότοπος ὁμοίως ν' ἀμαυρώσῃ!

Ἄλλ' ἀπερίθῃ ἄλλη τις φωνὴ ἐκ τῆς ἐρήμου
— Εἰσεύρω, κόρη, ἄνθος ἔν, ἐμάραντον, ὠραίων
Καὶ τάνθος τοῦτο τὸ γλυκὺ λατρεύει ἢ ψυχῇ μου.
Αὐτὸ δὲν ζῆ μ. α. ἀγῆν, αὐτὸ δὲν θνήσκει πλέον.

Κ' εἶναι τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, ἢ ἔδολος καρδία
Αὐτὴ ποτὲ φθινώπων δὲν ἔχει· δὲν φοβεῖται
Ἡλίου θάλαπῃ· ἀγνοεῖ τί εἶναι τρικυμία
Καὶ ὑπεράνω τῶν παθῶν τοῦ κόσμου αἰωρεῖται.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ ;

Πολλάκις, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ἤκούσατε
τὸ ὄνομα αὐτό, ἀλλὰ ὀλίγοι, ἴσως, ἀπὸ
σᾶς θὰ ἔλαβον τὴν περιέργειαν, προσεκτι-
κῶς ἐκ τοῦ πλησίον νὰ παρατηρήσωσιν ἓνα
ἀδάμαντα. Ἄν δὲν εἶδες ποτὲ, μικρὲ μου
φίλε, ἀδάμαντα, ζήτησον παρὰ τῆς μητρός
σου, ἥτις μεταξὺ τῶν πολυτίμων αὐτῆς
πραγμάτων θὰ ἔχη τοῦλάχιστον ἓν κόσμη-
μα ἔχον κίονα ἀδάμαντα εἴτε μικρὸν εἴτε
μεγαλειότερον, ἀναλόγως τῆς εὐπορίας τὴν
ἑποῖαν ἢ οἰκογένειά σου ἔχει. Ἴσως ὅμως ἢ
οἰκογένειά σου δὲν εἶναι τόσο εὐπορος ὥστε
νὰ ἔχη ἀδάμαντας· τοῦτο μὴ σὲ λυπήσῃ, δι-
ότι ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν θὰ μά-
θῃς τί εἶναι ὁ ἀδάμας, καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι, ἂν
δὲν ἔχη τις ἀδάμαντας οἱ ὅποιοι νὰ στο-
λιζῶσι τὰ ὠτά του, τὸ στήθος του, τὰ δά-
κτυλά του, δύναται νὰ ἔχη ἄλλους στολι-
σμούς ἀνωτέρους καὶ λαμπροτέρους τῶν
ἀδαμάντων.

Ἐπανέρχομαι νὰ σοὶ εἶπω τί εἶναι ὁ ἀ-
δάμας. Ὁ ἀδάμας εἶναι λίθος σκληρὸς, ἔχει

λάμψιν λαμπροτάτην, πρὸ πάντων ὅταν
εἶναι καθαρὸς· ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ
σκληρότητος τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰς
τέχνας διὰ νὰ κόπτωσιν τὴν ὕελον, προσέτι
τὸν μεταχειρίζονται οἱ ὄρολογοποιοὶ, διότι
ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουσι τοὺς τροχοὺς τῆς μη-
χανῆς τῶν πολυτίμων ὄρολογίων, τέλος
μεταχειρίζονται τοὺς ἀδάμαντας διὰ τὸν
στολισμὸν τῶν διαφόρων κοσμημάτων τὰ
ὅποια χρησιμεύουσι μόνον διὰ νὰ εὐχαρι-
στήσουσιν τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ ἐκπλαγῆς, μικρὲ μου φίλε, ὅταν ἀ-
κούσῃς ὅτι ὁ ὠραίος ἀδάμας, τὸν ὁποῖον
βλέπεις νὰ φωτοβολῇ ἐπὶ ἐνὸς δακτυλιδίου,
δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄνθρακα τὸν ὁποῖον
τόσον περιφρονημένον βλέπεις εἰς τὰ μα-
γειρεῖα, καὶ ὁ ὁποῖος ὅμως σοῦ εἶναι χρῆσι-
μώτερος ἀπὸ τὸν ἀδάμαντα, διότι δι' αὐτοῦ
παρασκευάζεις τὴν τροφήν σου καὶ θερμαί-
νεσαι, ὅταν τὸ φύχος τῆς ἀτμοσφαιρας σὲ
κάμνει νὰ τρέμῃς.

Λοιπὸν μία καὶ ἡ αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία ἢ
ἀποτελοῦσα τὸν μελανὸν καὶ σκοτεινὸν
ἄνθρακα καθὼς καὶ τὸν διαυγῆ καὶ φωτο-
βόλον ἀδάμαντα ; Βεβαίως εἶναι ἢ ἴδια
οὐσία. Τοῦτο εἶναι ἀλήθεια τὴν ὁποίαν με-
γάλοι καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες εὑρον. Ἄλλὰ
θὰ μοὶ εἴπητε, πῶς ὁ ἄνθραξ καὶ ὁ ἀδάμας
νὰ ἴναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐνῶ τόσο πολὺ
φαίνεται ὅτι διαφέρουσι ; Σᾶς φέρω ἓν πα-
ράδειγμα πολὺ εὐκόλον, διὰ νὰ ἐνοήσητε
ὅτι πολλὰ πράγματα εἰς τὴν φύσιν φαίνον-
ται ὅτι διαφέρουσι, καὶ μάλον τοῦτο : ἴναι
ἓν καὶ τὸ αὐτό. Γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἡ
χιὼν καὶ ὁ πάγος εἶναι ὕδωρ, διότι ἐὰν ἐν
τεμάχιον χιόνος ἢ πάγου τὸ θερμάνητε,
λύονε καὶ μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ. Καὶ ὁ-
μως βλέπετε ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ
τῆς χιόνος καὶ τοῦ πάγου καὶ τοῦ ὕδατος.
Ἀπαράλλακτα συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρακα
καὶ εἰς τὸν ἀδάμαντα, ἂν καὶ αἱ δύο οὐσῆαι
εἶναι ὅμοιαι, διαφέρουσιν εἰς τὴν μορφήν,
διότι καθὼς ἡ χιὼν καὶ ὁ πάγος εἶναι κρυ-
σταλλωμένον ὕδωρ, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ
ἀδάμας εἶναι κρυσταλλωμένος ἄνθραξ.

Οἱ ἀδάμαντες εὑρίσκονται εἰς τὴν γῆν,
ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγοι. Εἰς τὴν Βρασίλιαν,

εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τινα ἄλλα μέρη ὑ-
πάρχουσι ποταμοὶ οἱ ὅποιοι καταβιβάζουσι
μὲ τὴν ἄμμον αὐτῶν καὶ ἀδάμαντας. Ἐκεῖ
ἐργάζονται χιλιάδες δούλων μαύρων, γυ-
μνῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀδαμάντων. Οἱ
δούλοι αὐτοὶ ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας
ἐργάζονται ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς καυστικὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἀναζητοῦσιν ἐντὸς
τῆς ἄμμου τοὺς ἀδάμαντας. Πολλάκις οἱ
ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι δούλοι ἐργάζονται ἡμέρας
ὀλοκλήρους, χωρὶς νὰ εὑρωσι οὔτε ἓνα ἀδά-
μαντα. Ἐπιστάται αὐστηροὶ ἀνηλεῶς δέ-
ρουσι τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους δούλους, ἂν
κανεὶς ἐξ αὐτῶν ποτε ἤθελε ἀνακαλυφθῆ
ὅτι διέκοψε ὀλίγον τὴν ἐργασίαν του. Πολ-
λάκις πολλοὶ ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τὸν κόπον
καὶ ἀπὸ τὰς κακώσεως καὶ πληροῦσι τοι-
ουτοτρόπως ἀκριβᾶ διὰ τῆς ζωῆς αὐτῶν
ἓνα ἀδάμαντα τὸν ὅποιον ἤθελον εὑρεῖ!

Ἀκούω ὅμως τίνα ἐξ ὑμῶν νὰ μοὶ λέγῃ
διὰ τὴν οἱ ἄνθρωποι νὰ δίδωσι τόσο ἄξιαν
εἰς τοὺς ἀδάμαντας, ἀφοῦ ἢ ἐπιστήμη μᾶς
ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἄνθρακες καὶ ἀφοῦ διὰ
τὴν ἀνεύρεσιν αὐτῶν ὑπάρχουσι τόσοι δυ-
σκολοὶ ; Σοὶ ἀποκρίνομαι, μικρὲ μου φίλε,
ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν ματαιότητα
ἢ λάμψιν τοῦ ἀδαμάντος θαμβόνε τοὺς
ὀφθαλμούς ἐκείνων οἱ ὅποιοι δὲν δύναται
νὰ ἀποδείξωσιν εἰς τὸν κόσμον ἄλλην λάμ-
ψιν. Ἀνατρέξατε εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα
τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκεν ἢ τόσο ἀγαπῶσα
τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσις
τῶν παιδῶν». Ἐκεῖ βλέπετε τὴν πλουσίαν
ἐκείνην κυρίαν ἢ ὁποία μόνον ἀδάμαντας ἀ-
φύχος εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ, καὶ τὴν ἐνάρετον
Κορνηλίαν, ἢ ὁποία ἂν δὲν εἶχεν ἀδάμαν-
τας, εἶχε κάτι τι περισσότερο, εἶχε δη-
λαδὴ καλὰ καὶ ἐνάρετα τέκνα. Βεβαίως,
καθὼς ὑπάρχουσιν οἱ ἀδάμαντες, περὶ τῶν
ὁποίων σᾶς ὁμίλησα, ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἀδά-
μαντες τῆς ψυχῆς, ἦτοι αἱ ἀρεταί. Αὐτοὺς
τοὺς ἀδάμαντας προσπαθήσατε σᾶς νὰ ἀ-
ποκτήσητε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς
καλῆς ἀγωγῆς, διότι αὐτοὶ θὰ λάμπωσι
πάντοτε καὶ εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὸ φῶς,
εἰς τὴν εὐτυχίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν δυστυ-
χίαν, καὶ οὐδέποτε φοβεῖσθε οὔτε κλέπται

νὰ σᾶς τοὺς ἀφαίρῶσιν, οὔτε ἄλλην κα-
ταστροφὴν νὰ πάθωσιν. Εὐδαίμονες οἱ γονεῖς
σᾶς ! ἔὰν ἔχωσι τοιοῦτους ἀδάμαντας νὰ
ἐπιδεικνύωσιν !

Μ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ.

Ὁ μικρὸς Δημάρτος εἶχε πᾶν ὅτι ἐπι-
θύμει ἢ καρδία του· μεγάλην οἰκίαν, ὠ-
ραῖον κήπον, ἀλογάκι, καὶ κύναι, καὶ πολ-
λὰ παιγνίδια. Εἶχε μητέρα ἐπιεικῆ καὶ δύο
τροφούς, αἵτινες ὅλαι προσεπάθουν νὰ τὸν
εὐχαριστοῦν. Ἐὰν ἐζήτηε γλυκύσματα, τοῦ
ἐδίδοντο· ἐὰν τὴν πρωΐαν ὁ καφφῆς καὶ τὰ
πικρίσματα τοῦ κρεσκον περισσότερο ἀπὸ
τὸ γάλα καὶ τὸν ἄρτον, οὐδεὶς ἤρνετο νὰ
τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸν χειμῶνα δὲν ἐξήρχε-
το ὅταν ἦτο ψύχος, οὔτε τὸ θέρος ὅταν
ἦτο πολὺς καύσων, καὶ ὅμως τὴν νύκτα ἐ-
φαίνετο τόσο πολὺ κουρασμένος ὥς νὰ ἐ-
σκαπτῆ τὰ ἀμπέλια ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὅταν ἐφθάσε τὴν δωδεκαετῆ ἡλικίαν
ἐπροξένησεν εἰς τὴν μητέρα του μεγάλους
φόβους, διότι καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσε-
βάλετο καὶ ὑπὸ νέας ἀσθενείας. Προσεκλή-
θη λοιπὸν ὁ καλλίτερος ἰατρός, ἀλλὰ κα-
θόλου δὲν ὠφέλησαν τὰ ἱατρικά του, διότι
ὁ Δημάρτος τὰ ἔφραφεν εἰς μίαν γωνίαν
καθὼς εἶχε ρίψει καὶ τὰ βιβλία του καὶ
τὴν πλάκα του.

Ἐπὶ τέλος ἡ μήτηρ του τὸν ἔφραφεν εἰς
Ἀθήνας διὰ νὰ τὸν εἶδῃ ὁ καλλίτερος ἰα-
τρός, ὁ κύριος. . . * ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἀνεκά-
λυψε διὰ ποῖαν αἰτίαν ὑπέφραφεν ὁ μικρὸς
παῖς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἐὰν
ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς του. Τὴν ἐπαύ-
ριον ἔλθων ὁ ἰατρός εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθε-
νοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐχεις, μικρὲ μου, μέσα εἰς τὸ σῶμα
σου δύο φαρμακεροὺς ὄφεις, οἵτινες ἡμέραν
παρ' ἡμέραν κατατρώγουσι τὰς δυνάμεις
σου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἰατρῶσω, ἐὰν δὲν
ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς ἀπόστασιν μιᾶς
ἡμέρας ἀπὸ τῆς οἰκίας μου. Καθ' ἑκάστην
δὲ πρωΐαν πρὶν προγευματίσῃς πρέπει νὰ
ἐρχῆσαι πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐγὼ θὰ

σοι δίδω μίαν σκόνην, ἡ ὁποία θά φονεύσῃ τοὺς ὄφεις ὀλίγον καθ' ὀλίγον. Ἡ σκόνη ὅμως αὕτη οὐδόλως θά σέ ὠφελήσῃ, ἐάν δύο ὥρας μετὰ τὴν κατάποσιν αὐτῆς δὲν πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐάν μετὰ τὸ λουτρόν, τὸ ὅποιον ποίπει νὰ κάμνῃς μετὰ μεσημβρίαν, δὲν κάμνῃς μακροὺν περιπάτον. Ἐάν δὲν θελήσῃς νὰ λάβῃς τὰ ἰατρικὰ μου ταῦτα, δὲν θά ἀκούσῃς τὸ ἐπόμενον ἔαρ τὸ κελεύσματῶν πτηνῶν θά ἀποθάνῃς.

Ἡ μήτηρ καὶ αἱ τροφοὶ ἐλυπήθησαν πολὺ, ἀλλ' ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι, ἐάν δὲν θέλωσι νὰ ἀκολουθήσωσι τὰς συμβουλὰς του, πρέπει νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἄλλον ἰατρόν.

Ὅθεν ἠνάγκασθη ἡ μήτηρ νὰ ἐνοικιάσῃ, χάριν τοῦ μικροῦ τῆς ἀσθενοῦς, οἰκίαν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἰατροῦ.

Τὴν πρώτην πρωΐαν μόλις καὶ μετὰ βίας ἤδυνήθη ὁ μικρὸς Δημάρτος νὰ σύρῃ τοὺς πόδας του, ἡ μήτηρ δὲ καὶ αἱ δύο τροφοὶ ἠκολούθουν αὐτὸν ἐφ' ἀμάξης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν ἔτοιμαὶ νὰ τὸν θέσωσιν ἐάν ἐκουράζετο παρὰ πολὺ.

— Τί σκληρὸς ἰατρός! εἶπον αἱ τροφοί.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν τὸ παιδίον ἤσθάνθη μεγάλην κούρασιν, ἀλλὰ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκροατο τὴν φωνὴν τοῦ κούκου, καὶ εὗρισκεν εὐχάριστον τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς αὐγῆς τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν τοῦ ἐφάνη πολὺ νόστιμος ὁ ἄρτος καὶ τὸ γάλα ἐντὸς τοῦ ὁποίου μάλιστα ἔρριπτον τὴν σκόνην.

Τοιοτοτρόπως ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας ἐπειπάτει καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον καθ' ἑκάστην. Αἱ παρειαὶ του ἐγένοντο ροδόχρους καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ζωροὶ, δὲν ἤρνεϊτο δὲ πλέον νὰ πίνῃ τὸ γάλα, καὶ ἐκοιμᾶτο βαθὺν ὕπνον καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὅτε δὲ ἡ μήτηρ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ ἰατρός τῆ εἶπε:

— Ἴσως οἱ ὄφεις νὰ ἐφονεύθησαν, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν νὰ ἀφῆκαν ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ σας ἄλλους μικροτέρους.

Ὡστε ἐάν δὲν δίδῃς εἰς τὸν μικρὸν σου ἄρτον καὶ γάλα διὰ πρόγευμα, καὶ ἐάν δὲν τὸν στέλλῃς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐάν δὲν παύσῃς νὰ τῆ δίδῃς γλυκύσματα, τότε ἐκείνοι θά μεγαλώσουν καὶ θά τὸν θανατώσουν.

Ἡ μήτηρ ἀντήμειψε τὸν ἰατρόν διὰ πολλῶν χρημάτων καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ τέκνου τῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ Δημάρτος ἐμεγάλωσε καὶ ἐγένειεν ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς ἄνθρωπος, ἤλθε πρὸς τὸν ἰατρόν ἵνα τὸν εὐχαρίστησῃ διὰ τὰς συμβουλὰς του, διότι εἶχε μάθει πλέον τὸ ὄνομα τῶν δύο φαρμακέρων ὄφρων ἦσαν δηλαδή ἡ Ὀκνηρία καὶ ἡ Λαμαργία!

ΧΕΛΙΔΟΝΙ.

Ἐλειψε τὸ χιόνι
Κ' ἤθεε Χελιδόνι
Ἐξυπνο ποῦλι.
Ἡ μικρὴ μου στέγη
«Καλῶς ἤλθεε» λέγει,
Καὶ σὲ προσκαλεῖ.

Ἔλα μὴ φοβῆσαι!
Τὴν φωλιά σου κτίσει.
Ἔλα, ἐπειδὴ
Ἄσυλεν θά εὖρης
Εἶμαι, νὰ τὸ ἔξυρῃς,
Ἐὐτακτον παιδί.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ Δ'

Ὑστερον ἀπὸ ὅλην ἐκείνην τὴν ταραχὴν τῶν στοιχείων ἐντὸς τοῦ Χάους, περὶ τῆς ὁποίας εἶπομεν, τί νομίζετε ὅτι ἐγένετο;.. Παρουσιάσθη μία μεγάλη κυρία, μὰ πολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν ἔπειτα ὅλοι αἱ θεότητες. Ἡ μεγάλη αὕτη καὶ ὠραία κυρία, ἦτο στολισμένη μὲ ὅλην τὴν τελειότητα, εἶχε κοσμήματα ἀμίμητα, καὶ ὅλος διόλου ἀκατόρθωτα ἀπὸ χείρας ἀνθρωπίνους ἐλούετο μὲ τὰ ὀσσερώτερα ὕδατα, ἦτο ἐστεμμένη μὲ τὰ ὠραιότερα ἀνθη εἶχεν ἀπειρα ὄντα, κατωτέρας τάξεως ἢ αὕτη, τὰ ὁποία ἦσαν ὑποχρωμένα νὰ τὴν περιποιῶνται αἰωνίως, καὶ αἰωνίως αὕτη νὰ ἀναπαύηται. Ἡ ὠραία αὕτη κυρία ὠνομά-

Ὁ Δημάρτος μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἤκροατο τῆς φωνῆς τοῦ κούκου.

ζετο Γῆ· δὲν ἦτο δὲ ἄλλοτι παρὰ αὐτὴ ἡ γῆ τὴν ὁποίαν πατοῦμεν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ, οἱ πολὺ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον σφαιρικόν, ὁποῖόν εἶνε δηλαδή τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ τόπι σου, ἢ ὁποῖον τὸ σχῆμα τοῦ σώματος ἐκείνου τοῦ εὗρισκομένου ἐπάνω εἰς τὸν θόλον τῆς Μητροπόλεως εὐθὺς ὑπὸ τὸν σταυρόν, ἢ ἀκόμη ὁποῖον τὸ σχῆμα τῆς θολερᾶς θέλου ἥτις μετράζει τὴν δύνα-

μιν τοῦ φωτός ὅταν τὸ σπέρμα ἀναγινώσκεις μετὰ τὸ δυνατόν φῶς τοῦ πετρελαίου. Ἐκεῖνοι ἐνόμιζον εἰς τὰς ἀρχάς ὅτι ἡ γῆ ἦτον δίσκος τις. Θὰ ἔτυχε νὰ παίξῃς ποτε ταῖς ἀμάδας, ἀλλὰ δὲν θὰ γνωρίζῃς ἴσως ὅτι δίσκος εἶλεγον οὐτὰς οἱ ἀρχαῖοι, ἀν καὶ οἱ δίσκοι ἐκείνων διέφερον πολὺ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ βάρος. — Ἴσως ἄλλου δίσκου σχῆμα σοὶ ἐπῆλθεν ἀμέσως ἀπ' . . βέβαια ἐκείνος εἶνε γλυκύτερος διὰ σέ.

Τώρα ὅμως μανθάνεις πλέον ὅτι ἄλλοτι λέγεται κυρίως δίσκος· ἐκτός δὲ τούτου καὶ τὸ ἰδιαίτερον εἶδος τοῦ ἀγωνίσματος τοῦ διὰ τοῦ δίσκου δίσκος λέγεται καὶ *δισκοκόλλος* ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἐς τοιοῦτον λοιπὸν δίσκον ἐθεώρουν τὴν γῆν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ πολὺ μέγαν, ἥτοι ἐπίπεδον ἐκτεταμένον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τὰ βουνά, οἱ λόφοι, οἱ ποταμοὶ κ.τ.λ. τριγύρω δὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπεδον τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε κόλπους διαφόρους καὶ προσεχούς, καὶ δὲν ἦτο βέβαια εἰς σχῆμα κυκλικὸν τέλειον (ἥτοι δὲν περιωριζέτο ἀπὸ μίαν καμπύλην γραμμὴν) ἐβρέχετο ἀπὸ τὰ ὕδατα μεγάλου καὶ φοβεροῦ ποταμοῦ, τοῦ ὀνομαζομένου Ὀκεανοῦ.

Ποσάκις δὲν σὲ εἶδον ἐντός τοῦ βασιλικοῦ κήπου τρέχοντα ἐκεῖ κάτω ὅπου ὑπάρχει λίμνη μικρὰ τεχνητὴ, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶνε τεθειμένος βράχος μετὰ ὠραίας πιροδάφνας ἐπάνω! θέλεις νὰ λάβῃς ἰδέαν τοῦ πῶς ἐκεῖνοι ὑπελάμβανον τὴν γῆν; πρέπει νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ὁ βράχος ἐκεῖνος εἶνε ἡ γῆ ὀλόκληρος, ἀλλὰ εἰς παρὰ πολὺ μέγα σχῆμα, καὶ γύρω τριγύρω ἡ λίμνη περιστένει τὸν Ὀκεανόν.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ἀρκετοῦ χρόνου ἐνόησαν τὴν ἀπάτην εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκοντο καὶ ἔμαθον τὸ ἀληθές σχῆμα τῆς γῆς τὸ ὁποῖον βλέπεις καθ' ἐκάστην ἐν τῷ σχολείῳ ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ διδασκάλου σου, ἐπὶ τοῦ κατασκευάσματος ἐκείνου τοῦ ἐκξύλου τὸ ὁποῖον Ἰδρόγειος σφαῖρα καλεῖται.

Σύντροφον ἢ μάλλον κατ' ἀρχάς ἀπλοῦν γείτονα εἶχεν ἡ γῆ τὸν ὀνομαζόμενον Οὐρανόν, νέον δηλ.: ὠραῖον κεκοσμημένον με-

λαμπρὸν κυανοῦν μανθῦαν φέροντα τόσους ἀδάμκντας ὅσοι εἶνε οἱ ἀστέρες, καὶ ὡς τοιοῦτον διὰ τε τὰ πλούτη καὶ τὴν καλλονὴν του περιζήτητον γαμβρὸν ἀπ' οὐ μάλιστα αὐτὸς καὶ μόνος ἦτο τότε καὶ δὲν εἶχε τινα ὁμοίον του.

Λέγουσιν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τις θεὸς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, τὸν ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι οὔτε νὰ βλέπῃ ἤθελεν ἡ κυρία Γῆ, διότι ἦτο ἀπεχθὴς ἢ μορφή του, φαίνεται, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν μεγαλύτερος τῆς ἦτο ὁ λεγόμενος Τάρταρος, ἢ ὁ σκοτεινὸς Ἄδης, τρέχων μὲν πάντοτε ὀπισθὲν τῆς, πλὴν μὴ δυνάμενος μετὰ ὅλας του τὰς προσπάθειας νὰ ἐλκύσῃ ἐν βλέμμα τῆς κἄν. Ἐκείνη οὔτε τὸν ἐσυλλογίζετο ἔστραμμένη πάντοτε πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐκείνον «ἐβάλε ἔς τὸ μάτι» ἕως ὅτου τέλος, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογώμεν κατάρθωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καὶ ἔγεινεν ἐντός ὀλίγου κυρία Οὐρανοῦ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ συνοικεσίον αὐτὸ δὲν θὰ ἐτελείωνε τόσον ταχέως ἐνεκα τῆς ὀπωδῆποτε νεανικῆς συστολῆς τῆς Γῆς ἀπέναντι τοῦ πρώτου φοράν παρουσιαζομένου γείτονός τῆς, ἐάν ἐκ τῆς συνενώσεως ἐλαχίστων μερῶν ἀπομεινάντων μετὰ τὴν δημιουργίαν ἐξ ὅλων τῶν στοιχείων, ἐάν, λέγω, ἐκ τῆς συνενώσεως τῶν μικροτάτων τούτων μερῶν δὲν προήρχετο ἐν ἄλλο ὄν τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο ἔρως. Αὐτὸς ἦτο φίλος στενὸς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἶχεν ἀγάπην καὶ πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, διότι ἦτο σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς των καὶ ὅστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων των. Ἐλυπεῖτο νὰ τοὺς βλέπῃ χωριστά ζώντας καὶ γνωρίζοντας τὰς διαθέσεις τῆς Γῆς· μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔπαιξεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς, κατάρθωσε νὰ καταπέσῃ τὸν ἄλλως ὑπερήφανον νέον νὰ ἐνοθῇ μετὰ τῆς πρὸ καιροῦ ἐπιδιωκούσης τοῦτο Γῆς.

Τοιοιουτρόπως ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς προήλθον ἄλλα ὄντα θεῖα, γεννήσαντα ἄλλας θεοτήτας ἀποτελούσας ὀλόκληρον οἰκογένειαν περὶ ἧς ἄλλοτε θὰ σᾶς εἴπω.

ΙΑΚ. Χ. Δ.

Η ΛΙΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΛΕΠΤΟΝ

(Μέθος).

Μίαν φοράν εἰς ἐν κατάστημα ὅπου κατασκευάζουν τὰ νομίσματα ἔτυχε νὰ εὗρεθῶν δύο νομίσματα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης καὶ πολὺ πλησίον τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτον ἦτο μία ὠραία χρυσὴ λίρα, καὶ τὸ ἄλλο ἦτο χάλκινον δίλεπτον. Καὶ τὰ δύο ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ ἡ λίρα εἶπε πρὸς τὸ δίλεπτον: «Στάσου μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, σὲ παρακαλῶ! σὺ εἶσαι εὐτελεὲς μέταλλον, ἀνάξιον νὰ ἀντανακλᾷς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ γίνῃς κατάρθωρον, καὶ ἐάν πέσῃς χάμω εἰς τὴν γῆν, κανεὶς δὲν θὰ χάσῃ τὸν κόπον του νὰ σὲ σηκώσῃ. Ἐνῶ, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ εἶμαι κατασκευασμένη ἀπὸ πολύτιμον χρυσόν. Θὰ γυρίσω τὸν κόσμον συνοδεύουσα πρίγκηπας καὶ θὰ χρησιμεύσω εἰς μεγάλα πράγματα· τίς ἤξεύρει ἐάν καμμίαν ἡμέραν δὲν θὰ λάμπω ἐπὶ αὐτοκρατορικοῦ τινος στέμματος;»

Συνέβη ὅμως ὅλας διόλου τὸ ἐναντίον τῶν ὅσα ἐπροφήτευσεν ἡ ὑπερήφανος· διότι ἡ λίρα αὕτη περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας γέροντός τινος φιλαργύρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκλείδωσεν εἰς σιδερόν κιβώτιον, ἐνθα μετὰ πολλῶν ἑκατοντάδων ὁμοίων τῆς ἔμμενε φυλακισμένη. Καὶ ὅταν ὁ ἀθλιὸς κύριός τῆς ἔφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας, ἔσκαψεν εἰς τὸν κῆπόν του βαθεῖαν τρύπαν καὶ ἔθαψε τὸν θησαυρόν του, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρίσουν! Ἡ ὠραία φιλόδοξος εὗρε τὴν τύχην τῆς ἐκεῖ μαυρίζουσα καὶ μουχλιάζουσα· ἴσως δὲ θὰ ἦνε αἰωνίως ἀγνωστον τὸ μέρος ἐνθα εἶνε κρυμμένη.

Τὸ μηδαμινὸν ὅμως ἀλλὰ ταπεινόφρον ἐκεῖνο δίλεπτον περιήλθε κόσμον· πολλὴν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης. Καὶ πρῶτον μὲν ἔλαβεν αὐτὸ μεταξὺ τοῦ μισθοῦ ὑπηρετικῆς τῆς τοῦ νομισματοκοπέου, τὸ ἔφερε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὴν μικρὰν του ἀδελφὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ το ἔδωκεν, ἐπειδὴ τῆς ἤρρεσε πολὺ.

Ἡ μικρὰ κόρη κατόπιν ἔτρεξεν εἰς τὸν

κήπον διὰ νὰ τὸ δείξῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ἀλλ' ἔξωθεν τῆς θύρας ἐκάθητο ἐπαίτης χωλὸς ὁ ὁποῖος τῇ ἐζήτησεν ὀλίγον ἄρτον.

— Δὲν ἔχω εἶπεν ἡ κόρη.

— Δός μοι κανὲν λεπτόν διὰ νὰ ἀγοράσω, εἶπεν ὁ χωλός.

Καὶ τὸ κοράσιον τῷ προσέφερε τὸ καινούργιον δίλεπτον.

Ὁ ἐπαίτης χωλαῖνον διευθύνθη πρὸς τὸν ἄρτοποιόν. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ἄρτοποιεῖον καὶ βλέπει νὰ διέρχηται ἀπ' ἐκεῖ εἰς φίλος του.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ἔρωτᾷ ὁ ἐπαίτης τὸν φίλον του.

— Κάμνω ταξείδιον πολὺ μακρὸν εἰς πόλιν ξένην, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὁποῖον συνέλαβον οἱ τούρκοι· καὶ τὸν ἔχουν αἰχμάλωτον. Μοὶ λείπουν ὅμως πολλὰ χρήματα ἀκόμη.

— Ἀββε λοιπὸν αὐτὸ τὸ δίλεπτον εἶπεν ὁ χωλὸς ἐγγυριζὼν αὐτῷ τὸ καινούργιον νόμισμα.

Ὁ ἀγαθὸς ἐπαίτης θὰ ἔμμενε νηστικός, ἐάν ὁ καλὸς ἄρτοποιός, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὅλα, δὲν τοῦ εἶδεν ἄρτον δωρεάν.

Διέτρεξε λοιπὸν ὁ ταξιδιώτης πολλὰς χώρας, διήλθε θαλάσσας, καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τοὺς Τούρκους. Ἀφοῦ δὲ πρῶτον παρεκάλεσε τὸν Θεόν, μετέβη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ σουλτάνου, ὅστις εἶχεν αἰχμάλωτον τὸν ἀδελφόν του, καὶ τῷ προσέφερε τὰ λύτρα.

Ἄλλ' ὁ σουλτάνος ἐζήτηε περισσότερα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα, εἶπεν ὁ ταξιδιώτης, ἐκτός τοῦ μικροῦ τούτου δίλεπτου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ καθαρὰν εὐσπλαγχνίαν μοὶ τὸ ἔδωκεν εἰς ἐπαίτης πεινασμένος. Εἴθε ἡ αὐτῇ φιλανθρωπία νὰ συγκινήσῃ καὶ σὲ, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι τὸ νόμισμα τοῦτο θὰ σοὶ ἦνε τυχερόν.

Ὁ σουλτάνος ἔλυπηθῆν τὸν ἄνθρωπον ταῦτον καὶ ἠλευθέρωσε τὸν ἀδελφόν του, ἔλαβεν ὅμως τὰ γράματα (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ δίλεπτου) καὶ ἠσύχασεν.

Μετὰ τινα χρόνον ὑστερον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἐκίνησε πόλεμον κατὰ

τοῦ σουλτάνου. Οὗτος μὲ πολλὴν ἀνδρίαν ἐδιοίκει τὰ στρατεύματά του, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐν βέλος ἐκτοξευθὲν μὲ μεγάλην δύναμιν ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους, ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοδρόμησε χωρὶς μάλιστα νὰ τρυπήσῃ οὐδὲ τὰ ἐνδύματά του. Ὁ σουλτάνος ἐθαύμασε, καὶ μετὰ τὴν μάχην εὗρεν εἰς τὴν τσέπην του τὸ δίλεπτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ εἶχε ἐμποδίσαι τὸ βέλος νὰ τὸν τρυπήσῃ. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ σουλτάνος ἀπέδωκε μεγάλην τιμὴν εἰς τὸ νόμισμα· διότι τὸ ἐκρέμασε διὰ χρυσῆς μικρᾶς ἀλύσου εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Ἐν τούτοις ὁ σουλτάνος συνελήφθη αἰχμάλωτος, καὶ ὑπεχρέωθη νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐγένετο οὕτω κύριος τοῦ διλεπτοῦ.

Ἡμέραν τινα ἡ αὐτοκράτειρα, εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ ξίφος τοῦ σουλτάνου· τὸ ἔφεραν λοιπὸν, καὶ, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐδείκνυεν αὐτὸ πρὸς τὴν γυναῖκά του, κόπτεται ἡ ἀλυσος καὶ πίπτει τὸ δίλεπτον εἰς τὸ ποτήριον μὲ τὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἐτοιμος νὰ πῇ.

Πρὶν ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ θέσῃ εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ποτήριον ἐξέβαλε τὸ δίλεπτον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει πράσινον χρῶμα. Τοῦτο ἐξέπληξε τὸν αὐτοκράτορα, διότι πάντες ἐνόησαν ὅτι ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ὑπῆρχε δηλητήριον, ὅπερ εἶχε ρίψει φαῦλός τις ὑπρέτης διὰ νὰ φονεῖσῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ δολοφόνος ἐτιμωρήθη, ἐνῶ τὸ χάλκινον νόμισμα προσεκολλήθη εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν τὸ εὐτελεὲς ἐκεῖνο νόμισμα ἐχαροποίησε μίαν κόρην, ἐπρομήθευσεν ἄρτον εἰς ἓνα ἐπαίτην, ἠλυθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἐπροφύλαξε τὸν σουλτάνον ἀπὸ τὴν πληγὴν, καὶ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸν αὐτοκράτορα. Δὲν τοῦ ἤξιζε λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἀμοιβή;

Τοιαύτη, μικροὶ μου φίλοι, εἶνε πάντοτε ἡ τύχη τοῦ υπερηφάνου ἀνθρώπου ὅποια

ἦτο ἡ τύχη τῆς υπερηφάνου λίρας, ἐνῶ ὁ ταπεινὸς βαρμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκτᾷ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κόσμου ὅλου καὶ ἀνταμείβεται ὅπως ἀντημείρηται τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο δίλεπτον.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

3.—ΤΟ ΑΠΟΛΕΘΕΝ ΝΟΜΙΣΜΑ.

(Κατὰ Λουκ. κεφαλ. εἰ. 8—40)

Ποτὲ δὲν ἀπαντήσατε, παιδιά, καμμιὰ φτωχέλλα

Ἐπειδὴ τὰ λίγα καὶ φτωχὰ

Ἀετὰ ποῦ εἶχε μοναχὰ

Νὰ χάσῃ μιὰ δραχμοῦλλα;

Δὲν εἶδατε ἔς τὸ μάτι της τὸ δάκρυ π. ὕστεγνώνει,

Καὶ μὲ λοχναί βαμπερὸ

Ἐς τὸ σπῆτι της τὸ φτωχικὸ

Δαχταριστὰ σαρώνει;

Δὲν εἶδατε μὲ τίκαυμὸ, μὲ τί ἔρπον καρδιοχτύπι,

Ψάχνει ἔς τὴ γῆ καὶ τὸ ζη-ῆ,

Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ποῦ περπατᾷ

Βουρᾶνει ἀπ' τὴ λύπη;

Χρυσὰ παιδιά, ἔς τὴ ζωγραφιά αὐτὴ ἐδῶ κοιτάτε

Γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἡ φτωχὴ

Ἐπειδὴ ἔχει χάσει τὴ δραχμὴν

Καὶ κλαίει καὶ χτυπᾷται

Μὰ ὅταν τὴν εὕρῃ ἡ δούτοχη ἐκεῖ ποῦ φαχουλεύει

Μὲ τί χαρὰ σὲ κάθε μιὰ

Ἀπ' τὴ δικὴ της γειτονεῖα

Τὸ μῦθον θὰ λέγῃ!

Ἔτσι, μικροὶ μου Χριστιανῶν, ὅταν κανεὶς μιὰ ἡμέρα

Ἀπὸ αὐτοῦς ποῦναι κακοὶ

Καὶ ζοῦν ἔς τὴ γῆ ἀμαρτωλοὶ

Γυρίσῃ ἔς τὸν Πατέρα,

Τέτοια χαρὰ τοῦ Πατρὸς μας θὰ ἔγρυν οἱ ἀγγέλοι

Κι' αὐτὸς ἔς τὴ γῆ μας μὲ πολλὰ

Θὰ εἶπῃ πάντοτε καλὰ

Ἐπειδὴ ὁ Πατὴρ θὰ τοῦ στέλλῃ

Παῖδιά μου, εἰ ἀμαρτήσατε καὶ αἰεὶ δίχως κακία,

Μετανοήσατε· γιατί

Ἐπειδὴ ὁ μέγας Πατὴρ συγχωρεῖ

Τὴν παιδικὴν ἀμαρτία.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΡΩΤΟΠΡΟΣΤΑΣΗΣ.

ΕΥΣΥΝΕΙΑΝΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Μικρὸν παιδίον ἑπταετὲς περιεπάτει ἐν-
τὸς κήπου, ἐνθα εἶδε μῆλα τὰ ὅποια τοῦ ἐ-

Τὸ ἀπολεθὲν νόμισμα.

φάνησαν μεγαλειότερα ἀπὸ τὰ μῆλα τοῦ κήπου τῆς μητρὸς του, καὶ, ἐπειδὴ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου, ἔλαβε δύο τὰ ὅποια εἶχον πέσει ἀπὸ τοῦ δένδρου εἰς τὴν γῆν, μόλις ὅμως τὰ ἐπῆρε καὶ ἀμέσως ἤσθάνθη στενοχωρίαν·

ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι ἐφοβῆτο μήπως τὰ ἴδωσιν οἱ γονεῖς του, τὰ ἐκρυψε, νομίζων ὅτι ἠδύνατο τοιοῦτοτρόπως νὰ ἦνε ἡσυχᾶς καὶ νὰ τὰ φάγῃ βραδυτέρον· ἀλλ' ὅπ' ἐναντίας ἡ ἄνησυχία του πῆζαν ἀκαταπαύστως ἡ-

σθάνετο ότι είχε παραβῆ την ὁγδὸν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ἥτις λέγει: οὐ κλέψης· ἤναγκάσθη λοιπὸν ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του νὰ ἀφήσῃ πάλιν τὰ μῆλα ἐκεῖ ὅπου τὰ εὔρε. Τὸ παιδίον ἦτο εὐσυνειδήτων.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

1—Καθαριότης.

Διὰ νὰ ἤμεθα ὑγιεῖς πρέπει νὰ φυλάττωμεν εἰς τὸν βίον μας μερικoὺς κανόνας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὅταν παρεκτραποῦμεν βεβαίως θὰ ἀσθενήσωμεν. Εἰς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κανόνας εἶναι καὶ ἡ Καθαριότης.

Ὅφειλομεν νὰ διατηρῶμεν ὄχι μόνον τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν μας καθαρὰς, ἀλλὰ καὶ ὅλον μας τὸ σῶμα. Ἐὰν παρατηρήσῃτε τὸ δέρμα σας προσεκτικῶς, βλέπετε ὅτι ἔχει πολλὰς μικρὰς ὀπὰς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν πόρους, δηλαδὴ περάσματα, διότι δι' αὐτῶν περᾶ ὁ ἰδρῶς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκαθαρσία τοῦ σώματός μας. Ὅταν δὲν πλύνωμεν τὸ σῶμά μας τακτικῶς, τότε ὁ ἰδρῶς μένει καὶ σχηματίζει τρόπον τινα ἕν βρονίκιον, τὸ ὁποῖον φράττει τοὺς πόρους αὐτοὺς, καὶ ἐμποδίζει τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος νὰ ἐξέρχωνται. Αἱ ἀκαθαρσίαι αὐταί, ὅταν μένωσιν ἐντὸς τῆμῶν, γεννῶσι πολλὰς ἐπικινδύνους καὶ καλλιητικὰς ἀσθενείας. Διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν λοιπὸν τὸ κακὸν αὐτὸ πρέπει τακτικὰ νὰ καθαρίζωμεν τὸ σῶμα μας διὰ ὀροσεροῦ ὕδατος καὶ ὀλίγου σάπυου.

Πῶσα κακὰ ἀποφεύγει τις διὰ τῆς καθαριότητος! Βλέπετε τὰ βυκένδυτα ἐκεῖνα παιδία τὰ ὁποῖα ἐπαιτοῦσιν εἰς τοὺς δρόμους; ὅλα ἔχουν σπυριά, πληγὰς καὶ ἄλλας ἀσθενείας, διότι οὐδέποτε ἐκαθαρίσθησαν.

Μὴ λησμονῆτε τέλος, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἀκάθαρτος κατὰ τὸ σῶμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καλὸς ἀνθρώπος. — Διὰ νὰ ἦσθε λοιπὸν σεῖς ὑγιεῖς, καὶ νὰ φαίνησθε καλοὶ, φροντίζετε νὰ ἦσθε πάντοτε καθαροί.

ΧΕΙΡ ΑΝΟΙΚΤΗ—ΚΑΡΑΙΑ ΧΡΥΣΗ

(ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 36).

Ἄφου ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν πατέρα του τί ἀπέγεινε τὸ στεφάνι. Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ ὁ Εὐτύχιος δὲν ἦτο ψεύστης, ἐφοβεῖτο μάλιστα πολὺ τὸ ψεῦδος· ἂν καὶ ἦτο πολὺ μικρὸς, ἐπιτόμιμα νὰ ἐπιπληθῆ πικρὰ νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ψεῦδος ὅπως τὸν συγχωρήσουν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ὑπῆγε νὰ εἶρῃ τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέγει καθαρὰ πᾶν ὅτι εἶχε συμβῆ ἔπειτα δὲ ἐπρόσθεσεν: «Πάτερ μου, δὲν σὰς λέγω ταῦτα διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃτε ἄλλο στεφάνι χωρὶς νὰ καταβάλλω τὴν ἀξίαν του, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας· ἀλλὰ θέλω μόνον νὰ σὰς εἰδοποιήσω, διὰ νὰ...»

— Ἄκουσον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κύριος Βωλᾶς· ἀφού σὲ τιμωρῶ ὅταν κάμνης καμμίαν ἀταξίαν, εἶναι δίκαιον νὰ σὲ ἀνταμίσθω διὰ τὰς καλὰς σου πράξεις. Σοὶ προσφέρω λοιπὸν ἕν μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κερδίξῃς, ἀπὸ τὸ ἕν μέρος ὅτι χάνεις ἀπὸ τὸ ἄλλο. Γώρα θὰ ἐξηγηθῶ καλεῖτερον ἄκουσον:

Εἶσαι ὁ κνηρὸς, ἡ δὲ ὀκνηρία εἶναι πολὺ κακὸν ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταπολεμήσῃ. Λοιπὸν! εἰς πᾶσαν προσπάθειαν τὴν ὁποῖαν θὰ καταβάλλῃς διὰ νὰ τὸ νικήσῃς, εἰς πάντα ἐπαινοῦσιν ὅστις θὰ σοὶ πρέπει διὰ τὴν φροντίδα σου πρὸς ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός σου θὰ σοὶ προσφέρω μίαν ἀμοιβήν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ ἐκλέγῃς κατὰ τὴν θέλησίν σου. Ἴδου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ προτείνω νὰ ἦσαι φιλόπονος, ἐργατικός, ν' ἀγκυρᾷς τὴν ἐργασίαν καθὼς ἀγαπᾷς νὰ δίδῃς εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἦσαι καθαρὸς, ἐπιμελής, καὶ τακτικὸς καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἡ τσέπη σου θὰ ἦνε πάντοτε γεμάτη. Σοὶ ἀρέσκει ὁ συμβεβασμός αὐτός;

— Ὄ! ναι πάτερ μου, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σας. Τοιοῦτοτρόπως ἐὰν χάνω τι ἐνεκεν τῆς ἀμελείας μου, θὰ φροντίζω τόσον πολὺ ὥστε νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τῆς προσοχῆς μου πρὸς τὰ κα-

ὀηκοντά μου. Ὄ! πόσον θὰ προσέξω, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶ ἄλλοτε χωρὶς χρήματα καθὼς σήμερον!

— Εἰς σὲ μένει τέκνον μου, σὲ βεβαίως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ συμφωνία τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ διεκόπη ὑπὸ τῆς εἰσόδου ἐνὸς ὑπηρετοῦ, ὅστις ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ μίαν ἐπίσκεψιν. Ὁ κύριος Βωλᾶς μὲ τὸν Εὐτύχιον εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπισκέψεων.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τοῦ Εὐτυχίου, ἅμα ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου, ὅστις ἐχαίρετα τὸν πατέρα του, τὸν ἀγοραστὴν τοῦ στεφανίου του! Ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφαινετο ὅτι ἦτο πέντε ἕως ἑξ ἑτῶν.

— Κύριε, λέγει ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν κ. Βωλᾶν, σήμερον τὸ πρῶτὸ ἐγνώρισα μὲ εὐχαρίστησιν τὸν υἱόν σας· ἀπίσθε λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν ἔγγονόν μου, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐπιτρέψῃτε νὰ συνδεθῇ διὰ φιλίας μὲ τὸν ἀγαπητόν σας Εὐτύχιον. Εἶμαι ὁ κύριος Ἰωαννίδης. Ἴδου δὲ καὶ ὁ ἔγγονός μου Μενέλαος.

— Κύριε, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Βωλᾶς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν κάμνετε εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν υἱόν μου. Ὑποθέτω ὅτι σεῖς εἴθε ὁ κύριος ἐκεῖνος ὅστις, σήμερον τὸν ἐξηγάγετε ἐκ τῆς στενοχωρίας, καὶ σὰς παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ἀποδώσω...

— Ὄχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, κύριε. Σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μοῦ ἀφήσῃτε τὸ στεφάνι. Εἶναι μάρτυς μαρτυρῶν τὴν ἀγαθὴν πράξιν τοῦ υἱοῦ σας. Ἐπιθυμῶ νὰ μένῃ ὡς διδασκαλία διὰ τὸν ἰδικόν μου, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς δὲν εἶνε γενναῖος καὶ εὐαίσθητος καθὼς ὁ ἰδικός σας.

— Τὰ παιδία εἶνε διαφοροτρόπως προικισμένα, κύριε, καὶ τὸ ἔχον καλὴν καρδίαν δύναται νὰ ἔχῃ κακὰ ἐλαττώματα, ἀρκούντως μάλιστα σπουδαῖα ὥστε νὰ ἀνησυχῶσι τὴν πατρικὴν στοργήν.

— Δὲν ὀμιλεῖτε βεβαίως διὰ τὸν Εὐτύχιόν σας τοιοῦτοτρόπως, ἐπανελάβε μὲ εὐγενικώτατον τρόπον ὁ κύριος Ἰωαννίδης.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε, δι' αὐτὸν ὀμιλῶ. Δὲν θέλω νὰ κολακεύσω τὸν υἱόν μου. Ἐὰν ἀγαπῶ ν' ἀναγνωρίζω τὰ καλὰ του προτερήματα, δὲν παραβλέπω τὰ ἐλαττώματά του. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἡ λύπη τὴν ὁποῖαν ἴσθάνθη σήμερον τὸ πρῶτὸ μὴ δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ μίαν πτωχὴν γυναῖκα θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δύναται νὰ εὐχαριστῇ τὴν εὐγενῆ του κλίσιν, ἐπειδὴ εἶναι εὐτυχὴς ὅταν δίδῃ.

— Τὸ ἠνόητα καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεξα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σου, ἐπρόσθεσεν ὁ κύριος Ἰωαννίδης. Μεταξὺ πατέρων, καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ πατέρων οἴτινες, ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των δύναται, μοὶ φαίνεται, νὰ ὑπάρχῃ κάποια ἐμπιστοσύνη. Θὰ ἦνε ἄρα μεγάλη ἀδιακρισία νὰ σὰς ἐρωτήσω διατι αὐτὸ τὸ θελατικὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον τόσον παλὺ προσήλκυσε τὴν ἀγάπην μου, εὐρέθη ἄνευ χρημάτων τὴν προῖαν ταύτην;

— Εὐτύχιε, τέκνον μου, ἔχεις τὸ θάρρος νὰ κάμῃς σὺ μόνος τὴν ἐξομολογήσιν σου, καὶ ν' ἀπαντήσῃς πρὸς τὸν κύριον;

— Ἐὰν τὸ θέλητε, θὰ τὸ κάμω, ἀπάντησεν ὁ Εὐτύχιος.

Τότε ὁ Εὐτύχιος ἔκαμεν εἰς τὸν κύριον Ἰωαννίδην μὲ τόσην ἀγνότητα καὶ ἀπλότητα τὴν ἐξομολογήσιν τῶν κακῶν του ἕξων, αἵτινες τοῦ ἐπέφερον τὴν τιμωρίαν τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα αὐτὸς ἐγνώριζεν ἤδη· ὁ κύριος Ἰωαννίδης δὲν ἰδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ: «ὦ θὰ φανῶ λίαν ἠπαταμένος, ἢ τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσον καλὴν καρδίαν, θὰ διορθωθῇ ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του. Πῶς ἰδυνήθη χωρὶς νὰ τὸν ἀναγκάξῃ κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ τὸν διδάξῃ, πῶς ἰδυνήθη, λέγω, νὰ ἐκτελῇ τὴν ὠραιότεραν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τὴν εὐεργεσίαν!»

Καὶ πράγματι δὲν ἤργισεν ὁ Εὐτύχιος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν προφητείαν τοῦ κυρίου Ἰωαννίδου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν εἶχεν ἄλλην σκέψιν καὶ ἐπιθυμίαν, ἢ πῶς νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν κακῶν τουμένων χρημάτων, διὰ τῆς φροντίδος,

την ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸ νὰ ἦνε καὶ θάρσος καὶ τακτικὸς καὶ νὰ αὐξάνη τὰ κέρδη διὰ τοῦ ζήλου του πρὸς ἐκμάθησιν τῶν μαθημάτων του.

Ὅλιγον κατ' ὄλιγον αἱ κακαὶ κλίσεις, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπροξένησαν τὴν θλίψιν, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶχον λυπήσει τὸν πατέρα του, ἠφανίσθησαν, ἐθάθησαν. Ὁ Εὐτύχος ἔγεινε φιλόπονος, ἐργατικὸς, τὸ πρωτότυπον τέλος τῆς τῆς ἀξέως καὶ τῆς καθαρότητος.

Καὶ τοῦτο τὸ κατάρθωσε, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, διότι ὅ,τι καὶ ἂν ἐπραττε, τὸ ἐπραττε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἦνε πάντοτε εἰς κατάστασιν νὰ κάμνη ἐλεημοσύνας, νὰ εὐχαριστῇ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ μὴ τοῦ προξενῇ λύπας· διότι ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πατέρες θέλουσι πάντοτε τὸ καλὸν τῶν τέκνων τῶν.

Ἐχον λοιπὸν ἄδικον ὅταν εἶπον:

ΧΕΙΡ ΑΝΟΙΚΤΗ—ΚΑΡΑΙΑ ΧΡΥΣΗ;

Η ΑΛΩΠΗΞ

Τὴν πονηρίαν τῆς ἀλώπεκος πάντες γνωρίζετε ἐκ φύσεως, οἱ πλείστοι ὅμως ἐξ ἡμῶν οὐδέποτε ἴσως εἶδετε μέχρι τοῦδε ἀλώπεκα, μερικοὶ δὲ πάλιν οὔτε τὴν εἰκόνα τῆς γνωρίζετε, πολὺ δὲ περισσώτερον ἄγνωεῖτε τὸν βίον τῆς.

Ἴδου λοιπὸν παρατηρήσατε τὴν κυρτῆ Ἀλεπού μὲ τὰ τέσσαρα πονηρὰ μικρὰ τῆς τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ζωηροὶ, τὰ ὠτα ἀνυψωμένα καὶ πεπρωκισμένα μὲ ἀκοὴν λεπτοτάτην ἰδέτε τὸ πρόσωπόν των, ὅπερ καλεῖται ῥύγχος, πῶς ἀπολήγει εἰς δξὺ, καὶ πῶς γυμνάζουν τὴν ὄσφρησιν των εἰς τὸ νὰ ὀσφραίνωνται τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, ἐνῶ συγχρόνως συνοδεύουσι τὴν μητέρα των εἰς τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς, — διότι, ὡς γνωρίζετε βεβαίως, εἶνε φοβεροὶ ἀρπαγες αὐταὶ αἱ ἀλώπεκες!

Ἴσως ἠθέλατε νομίσει ὅτι ἡ ἀλώπηξ δὲν ἔχει ὀρισμένην κατοικίαν, ὅτι διανυκτερεύει ὅπου τύχη. Ἄ! μὴ ἀπατάσθε ἡ κυρτῆ Ἀλεπού εἶνε καλὴ οἰκοκυρτὴ, καὶ δὲν θεω-

ρεῖ μικρὰν ὑπόθεσιν τὴν ἐκλογὴν τῆς κατοικίας τῆς. Ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς καρμίναν συνοικίαν, ἐπισκέπτεται ὅλα τὰ μέρη τῆς γαιτονίας, μετρᾷ τὸ βάθος ὅλων τῶν λάκκων, ἐξετάζει μετ' ἐπιμελείας ὅλας τὰς θέσεις αἰτίνες δύνανται νὰ τῆ χρησιμεύσουσι ὡς καταφύγιον ἐν ἄρᾳ κινδύνου· ἀμα δὲ εὖρη κατάλληλον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κατοικίας κατασκευάζει τὴν φωλεάν τῆς, ἣτοι σκάπτει τρύπαν καὶ τὴν χωρίζει εἰς τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον τῆ χρησιμεύει ὡς εἴσοδος, τὸ δὲ ἕτερον διὰ νὰ τρώγῃ, εἰς δὲ τὸ τρίτον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὅλης φωλεᾶς, κοιμᾶται καὶ γαλουχεῖ τὰ μικρὰ τῆς. Ἀρῶν λοιπὸν ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην φωλεάν τῆς ἀρχίζει νὰ ἐνοχλῇ τὰ περίχωρα, τῶν ὁποίων πρῶτον φροντίζει νὰ μάθῃ ὅλας τὰς τοποθεσίας, καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ ὅλων τοῦς κινδύνους εἰς τοῦς ὁποίους δύναται νὰ περιπέσῃ. Κατόπιν ἀκούει ἀπὸ μακρὰν τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος καὶ τὸν κλωγμὸν τῆς ὄρνιθος καὶ ὑπὸ τῆς ὀσφρήσεως ὀδηγούμενη ἀνευρίσκει τὸ μέρος ἐνθα ὑπάρχουσιν, ἐξετάζει μὲ ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν καὶ τὰ μικρότερα ῥαγίσματα τοῦ τοίχου, καὶ ἀλλοίμονον ἐὰν δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὄρνιθῶνα! τὸ πρῶτόν τῆς ἔργον εἶνε νὰ πνίξῃ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ζῶν ἐκεῖ μέσα. Κατόπιν, μετὰ μικρὰν ἀνάψιν, ἀρπάζει ἐν ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων ζῶων καὶ τὸ φέρει εἰς τὴν φωλεάν τῆς, ἔπειτα ἐπανέρχεται διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖον κρύπτει εἰς ἄλλο μέρος καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τῆς μέχρις οὗ μεταφέρῃ ὅλα τὰ θύματά τῆς ἢ μέχρις οὗ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διακλύσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς, διότι τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε πολὺ δειλὸν καὶ μόνον τὴν νύκτα ἐκτελεῖ τὴν κλοπὴν.

Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ ἀλώπηξ πνίγει τὰς ὄρνιθας διὰ τὸν λόγον ὅτι εὐχαριστεῖται νὰ πνίγῃ Θεὸς φυλάξοι! Σὰς εἶπον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ἀλώπηξ εἶνε καλὴ οἰκοκυρτὴ, ὥστε προβαίνει εἰς τὴν πράξιν ταύτην προνοοῦσα περὶ τῆς αὔριου· διὰ τοῦτο, ὅσα δὲν δύναται νὰ φάγῃ διὰ μιᾶς, τὰ κρύπτει, καὶ, ὅταν ἡ πείνα τὴν ἐπισκέπτεται πάλιν, ἐπι-

Ἡ ἀλώπηξ

σκέπτεται καὶ ἐκείνη τὰς ἀποθήκας τῆς.

Ἐπὶ τὰς εὐρισκόμενας εἰς τὰ ἰδικὰ μας μέρη. Τέλος ἐπειδὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ὑπάρχουσιν ἀλώπεκες, φυσικὸν εἶνε νὰ διαφέρῃ καὶ τὸ χρῶμα των ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος.

Ἡ θηλεῖα κυφορεῖ ἀπᾶς τοῦ ἔτους καὶ παράγει κατὰ τὸν μῆνα ἀπρίλιον 4 ἢ 5 συνήθως νεογνὰ, τὰ ὅποια καλοῦνται ἀλωπεκίδες, καὶ τὰ ὅποια ἀγαπῶνται μὲ μεγάλην στοργὴν ὑπὸ τῆς μητρὸς των.

Ἡ ἀλώπηξ εἶνε ταμνάγον ζῶον, τρώγει

δηλαδή τὰ πάντα καὶ μετὰ μεγάλης ἀ-
 πλοστίας: τὰ ἀγά, τὸ γάλα, τυρόν, καρ-
 πούς καὶ πρὸ πάντων τὰ σταφύλια· ἀγαπᾷ
 καθ' ὑπερβολὴν τὸ μέλι, προσβάλλει τὰς
 μελίσσας, τὰς σφήκας, τοὺς κηφήνας, οἵτι-
 νες κατὰ πρῶτον προσπαθοῦσι νὰ τὴν ἀπο-
 διώξωσι τρυπῶντες αὐτὴν διὰ τοῦ κέντρου·
 αὕτη ὀπισθοχωροῦσα σύρεται εἰς τὴν γῆν
 καὶ τοὺς φωνεῖ, πάλιν δὲ ἐπανερχομένη
 κατορθώνει νὰ ἀποδιώξῃ πάντας ἐκ τῆς
 κηρύθρας, τὴν ὅποιαν τότε κατατρώγει δ-
 λώκληρον. Ὅταν δὲν εὕρισται λαγίδεις καὶ
 πέρδικας, ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ποντικῶν,
 τῶν ὄφρων, τῶν σαύρων, τῶν βαβράκων καὶ
 τῶν τοιούτων, ἐκ τῶν ὁποίων καταστρέφει
 μέγαν ἀριθμὸν καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον κα-
 λὸν τὸ ὅποιον κάμνει, καὶ διὰ τὸ ὅποιον εἶνε
 κατὰ τι χρήσιμος ἢ ζωὴ τῆς εἰς τὸν ἄνθρω-
 πον, ἂν καὶ γνωρίζετε καλῶς ὅτι καὶ φο-
 νευομένη ἢ ἀλώπηξ παρέχει ἀρκετὴν ὠφέ-
 λειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι ἐκ τῆς ἀ-
 λωπηκῆς, ἐκ τοῦ δέρματός της δηλαδή
 κατασκευάζονται ὠραῖαι καὶ θερμαῖ σισύραι
 (γούνες).

Ἡ ἀλώπηξ οὐδέποτε ἐξοικειοῦται μὲ τὸν
 ἄνθρωπον ὅσον μικρὰ καὶ ἂν συλληφθῇ· αἰ-
 σθάνεται, ὡς φαίνεται, — καὶ τοῦτο πρέπει
 νὰ τὸ μάθητε καὶ σεῖς καλῶς, μικροὶ μου
 φίλοι, — ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀγαπήσῃ
 μὲ εἰλικρίνειαν τοὺς πονηροὺς, ὅσον πνεῦμα
 καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχουσι: Τότε μόνον ἢ
 εὐφυῖα εἶνε ἀξιοθαύμαστος καὶ κινεῖ ὑπὲρ
 τοῦ ἔχοντός αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὄλου τοῦ
 κόσμου, ὅταν ἐφαρμόζεται εἰς πράξεις ἀγα-
 θὰς καὶ κοινωφελεῖς.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* Ἡ θρησκεία παρηγορεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ
 δυστυχίᾳ καὶ παρέχει ὀφραῖαν τέρψιν ἐν ταῖς
 πικραῖς τῆς ζωῆς του στιγμαῖς. (B)
 * Ἡ ὀκνηρία εἰσέγαγεν εἰς τὸν κόσμον τὴν
 ἀηδίαν. (Λαβρυγέρως)
 * Ὁ πράκτωρ πρὶν ἢ σκεθῆ ὁμοιάζει πρὸς
 τὸν ἐπιχειροῦντα ταξιδεῖον ἄνευ προτομομασίας.
 * Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς πλούσιος, δεῦρακεὶ νὰ
 μάθῃς μόνον τὸν τρόπον δι' οὗ θὰ πλουτήσῃς, ἀλ-
 λά πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ νὰ κάμνῃς οἰκονομίαν.

* Δὲν συμφέρι πάντοτε νὰ λέγομεν καὶ ὅσα
 σκεπτόμεθα, ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ συμφωνῶσιν
 αἱ σκέψεις μας πρὸς τοὺς λόγους. Ὁ λόγος τοῦ
 ἀποκτήσαντος φήμην φιλαλήθους ἔχει τὴν δύναμιν
 ὅσπου τὸσον εἶνε πιστευτός, ὥστε πάντες μετὰ
 θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ πιστεύουσιν αὐτὸν (A)

Ὁ παῖ, ἂν μετῆς ἀμαθῆς
 Ἐξ ὀκνηρίας μόνον,
 Ὡς πρέπει σοι, μὴ λυπηθῆς,
 Ἄν σὲ καλῶσιν ὄνον.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (Παιγνίδιον).

Κόπτουσι μικρὰ τεμάχια χάρτου, ἰσο-
 μεγέθη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων δύναται νὰ
 ἀνέρχεται ἕως εἰς τέσσαρας δωδεκάδας.
 Ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν τεμαχίων τούτων
 γράφουσιν ὀνόματα γνωστῶν προσώπων.
 Τὸ ἕτερον ἡμῖσι χωρίζουσιν εἰς δύο μερί-
 δας, καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης γράφουσι τὸ
 ὄνομα οἰοῦντι ἄποτερος, ὡς λόγου χάριν:
*εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐν τῇ ἀμάξει, ἐν τῷ θε-
 ἀτρῷ, εἰς τὴν ἀγορᾶν, κ.τ.λ.* — Ἐπὶ δὲ
 τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως γράφουσι τὰ ἀποτελέ-
 σματα, δηλαδή ὅ,τι συνέβη εἰς τὰ πρόσω-
 πα τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐνεγράφησαν
 εἰς τὰ πρῶτα δευτέρια: γράφουσι π. χ. *ἐ-
 ξόχισαν τὰ φορέματά των, ἔρασαν τὰ
 υποδήματά των, ἐμάλωσαν, ἐπύνησαν,
 ἐκάησαν κ.τ.λ.* Ὅταν γίνῃ ὅλη αὕτη ἢ
 προτομομασία, ἐκάστη μερὶς τίθεται χωρι-
 στά: ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου ὅλα τὰ ὀνόματα,
 ἐντὸς ἑτέρου ὅλα τὰ μέρη καὶ ἐντὸς τρί-
 του ὅλα τὰ ἀποτελέσματα. Κατόπιν ἐκ-
 βάλλονται δύο ὀνόματα, καὶ μετὰ τοῦτο
 ἀνὰ ἓν δευτέριον ἐξ ἐκατέρως τῶν ἄλλων
 μεριδίων. Ἀναγινωσκόμενων δὲ κατὰ σειρὰν
 τῶν ἐν τοῖς δευτέροις περιεχομένων, ἀπο-
 τελοῦνται παράξενοι καὶ πολὺ ἀστεῖαι φρά-
 σεῖς, προξενούσαι γέλωτα λόγου χάριν: ὁ
*Γεώργιος καὶ ὁ Ἀνδρέας εἰς τὸν περι-
 πατορ ἔρασαν τὰ υποδήματά των, ἢ ἡ
 Ἀμαλία καὶ ἡ Εὐπραξία εἰς τὸ βοῦδὸν
 ἐκολομβήσαν κ.τ.λ.*

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΡΩΤΗΣΕΙΣ.

12.
 Ὁπωροπώλης ἐπώλησεν ἀριθμὸν τινα μῆλων
 καὶ ἀπιδίον ἀπὸ 462 λεπτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν
 μῆλων ἦτο κατὰ 360 μεγαλύτερος τοῦ ἀριθμοῦ
 τῶν ἀπιδίων. Ἐπώλει δὲ 40 μὲν μῆλα πρὸς 6
 λεπτὰ ἕκαστον, 30 δὲ ἀπιδία τὰ ἐπώλει 14)2
 λεπτὰ ἀκριβώτερον τῶν 70 μῆλων. Πόσα ἀπιδία
 ἐπώλησεν καὶ ποῖα ἢ τιμὴ ἐνδὲ ἀπιδίου;

13.
 Μικρὸ πλῆθος ἄν μὲν λην πρὶν
 Ἐὰν προστεθῶσι τὰ ἀφαιρεθέντα φωνήεντα ἀ-
 ποτελεῖται μία ἀήθεια. Ὁ ἀστερισκός δηλοῖ τὸ
 ἐν τῇ ἀρχῇ δέον νὰ τεθῇ φωνήεν.

14.
 Νὰ καταταχῶσιν ὅτω τὰ
 γράμματα ὥστε νὰ ἀποτελέσωσι ἄσα ἄσα ἄσα
 σταυροειδῶς δύο ὀνόματα ἡρώων
 τοῦ 1824, ἔξ ὧν τὸ μὲν νὰ ἔχη 7
 γράμματα, τὸ δὲ 14, ὄντος τοῦ
 τετάρτου στοιχείου ἐκάστου ὀνό-
 ματος κοινῶς εἰς ἀμφότερα.

15.
 Τὰ κάλλη τοῦ σώματος προσάλλα ὁ μάταιος.
 Ἡ σοφία θρῆως καὶ ὀνοῦς πάντοτε ἔχουν τὰ πρω-
 τεία.
 (Ἐὰν αἱ ἄνω λέξεις μετασθεθῶν καταλλήλως,
 παράγονται 4 στίχοι ἀπὸ δύο ὁμοιοκαταλη-
 κούνητες.)

16.
 Ποῖος ἀπέθανε χωρὶς νὰ γεννηθῇ;

17.
 Ἀριθμὸς μονοψήφιος τιθόμενος μεταξὺ τοῦ 3 καὶ
 4 παράγει τὸν πεντηκονταετηρίδατον. Τίς ὁ ἀριθ-
 μὸς οὗτος;

18.
 Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ στιγ-
 μαὶ οὕτως ὥστε καθέτως καὶ ὀρι-
 ζοντίως νὰ ἀναγινώσκωνται αἱ κύ-
 ραι λέξεις εἰς τὰς ἀντιστοίχους
 γραμμάς.

19.
 Ἀλλόκοτον μαρτύριον διὰ ἐμὲ ὁ βίος!
 Ἐνὸς εἶμαι πανίσχυρος, βουλεύω αἰωνίως!
 Ἀφ' ἧς ἡμέρας γεννηθῶ, ἔς τὴν φυλακὴν στεναζῶ
 Κατεδικάσθην πάντοτε κυρίου καὶ ἀλλόζω, ...
 Καὶ κύριος ὑπέρτατος ἐκάστης κοινωνίας,
 τῶν ἄλλων ἐξυψηρωτὸς τὰς ἰδιοτροπίας.

Καίτοι στεροῦμαι τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθ' ὧπίνου γένου,
 Ὡς εἶμαι ἐγγλωτισμένος αὐτῷ τοῦ Δημοσθένους.
 Ἀνθ' ὄλων τῶν ρητόρων σας ἔς τὴν πλάσιγγα
 (βαρύναι),
 Κ' εἰς μουσὰρ ἐγκλήματα πολλάκις παροτρύνω.
 Ἄν στερηθῶ τὴν κεφαλήν, ὄχι, δὲν ἀπονήσκω.
 Ὡς τὸ στόμα τὸ ἀνθρώπινον τὴν ὑπερβῆν ἐδρίκω. ...

ΛΥΣΕΙΣ.

7.
 Ἡ ἡλικία του ἦτο 66 ἔτων καὶ 8 μηνῶν.

8.
 Τίμα τοὺς γονεῖς

9.
 Ἐχει δύο λύσεις

α' τρόπος	β' τρόπος
ΚΡΑΜΑ	ΟΠΟΙΑ
ΡΑΜΑ	ΠΟΙΑ
ΑΜΑ	ΟΙΑ
ΜΑ	ΙΑ
Α	Α

40.—Κα πνός.—44. Τὸς στοιχεῖοις.

ΛΥΤΑΙ.

Κυρίαι: Ἐλένη Γ. Σούτσου, Αἰκατ. Α.
 Ἐλένη Βικτωρία Π. Σούτσου, Θεοδώρα καὶ Ἐ-
 λίζα Σ. Κολιτίσου, Μαρία Πετρίδα, Βασιλικὴ Μ.
 Στρατηγάκη, Ἐλ. Ε. Μιχαῖλη, Σπ. Ι. Μαρτίνου
 (ἐμμέτρως). Παρσοκ. Μ. Θεοχάρη Κερκύρας).—
 Κόριοι: Π. Μαυρίδης, Μιχ. Σπορίδης, Σωκρ. καὶ Νικ.
 καὶ Ἰπιδωρος Σ. Κολιτίσου, Γ. Κ. Β. Ὀδρος, Ν. Ἰω-
 σὴφ, Τ. Α., Ι. Β. Λαδικός, Γ. Α. Κωνσταντινοπούλου,
 Ἄλ. Γ. Πολίτης, Θ. Χ. Βουρνάκος, Κ. Ε. Πάλλ-
 λης, Γ. Ι. Μιχαλόπουλος, Ν. Κρίτσας, Ἰ. Βλά-
 γος, Γ. Ἀύβερτ, Γ. Π. Λουδοῦρος, Ν. καὶ Α. Γε-
 νήσαρλη, Κ. Βώκος, Γ. καὶ Α. Χέλυνης, Π.
 Σαῖδας, Δ. Ι. Καλογροπούλου, Ξεν. Ι. Στελλάκης
 Ἄλ. Μιχαλοῦ, Ν. Ι. Ἀσκαρής, Ν. καὶ Γ. Πα-
 ρασκευόπουλος, Χρ. Θεοφίλου, Ν. Φωτιάπουλος.—
 Α. Δ. Ἀθανασίου, Κ. Α. Παπαλουκάς, Π. Κ.
 Βλαχόπουλος, Ι. Ν. Χαϊδόπουλος, Α. Αζαμπρόπου-
 λος, Δ. Δημητρίου (Πατρῶν), Ι. Κ. Τράθας
 (Ἰδρας), Ι. Σοχίνης, Ἰακ. Θεοχάρης (Κερκύρας)
 Α. Μπαρέτης (Ζακύνθου), Κ. Πλάθης (Νέστου),
 Γ. Ἐβσταθιάδης (Μαντουφίου), Κ. Π. Ἀδερνίδης,
 (Χίου), Α. Γ. Στεριτοπούλης (Μασσαλίας), Χρ.
 Κοσμογιάννης, Π. Π. Ζαχαρίας, Γ. Α. Μετζόπου-
 λος (Ἀ' ἐξανθήρας.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ατῆς Διαπλάσεως τῶν παιδῶν.»

κ. Π. Π. Ζ. Ἀλεξάνδρειαν. Τὰ Ταχυδρομικὰ τέλη τῶν αἰτήσεων δὲν ἐπιβαρύνουν τὴν Διεύθυνσιν. — κ. Ι. Σ. Κέρκυραν. Ἐκδόσεις τῆς Διαπ. τῶν παιδῶν ἤρατο ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ἐπομένως φυλλάδια Ἰανουαρίου δὲν ὑπάρχουν. — Κορίαν Χ. Β. Ἀποπροσιάζονται τὴν ἀνάγνωσιν, διότι τὰ ἐκτὸς ἀπὸ προωρισμένα βιβλία γράφονται διὰ νὰ γίνῃ ἐν αὐτοῖς ἐπίδειξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἐμβριθείας (!) τοῦ συγγραφέως, οὐ γὰρ δὲ καὶ διὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μικροῦ παιδός. Τί ἠθέλατε πράξει ἡμεῖς, εἰάν τις εἶς ἠνάγκαζε νὰ ἀναγινώσκωμεν καθ' ἑκάστην ἐπὶ πολλὰς ὥρας βιβλίον ξένης γλώσσης, ἢν οὐδὲως ἐννοεῖτε; — Φιλοσοφίαν ἢ ἠθικοπολιτικὴν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ διδασκαλία, πρὸ ταύτης ἀπαιτεῖται ἡ ἠθικοπολιτικὴ. Ἐάν δὲν μάθωμεν νὰ διακρίνωμεν, νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν τὴν δικαιοσύνην, ἡ ἐπιστήμη, τὴν ὁποίαν ἠθέλωμεν ἀποκτήσει, ἀπειθαίνει ἐπικίνδυνον ὕπλον. Ἡ πρώτη λοιπὸν φροντίς εἶνε νὰ καταστήσωμεν τὸν ἄνθρωπον τίμιον καὶ εὐσεβὸν διότι οὐδὲν ὀλεθριώτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ ἄνθρωποι νοήμονες καὶ πεπαιδευμένοι, ἀλλὰ ἐστερημένοι ἠθικῆς καὶ ἀρχῶν. Ὁ θεὸς μᾶς ἐπέλασε διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ διὰ τὸ ἀγαθόν. Ἐάν ταῦτα δὲν ἐκπληρώωμεν, δὲν ἐκπληροῦται καὶ ὁ προορισμὸς μας. Ἄς μάθωμεν λοιπὸν εἶναι ἢ ἀρετῆ,

ἢ εὐσεβείας, πρέπει νὰ ἀποκτάται πρὸ τῆς ἐπιστήμης, ἢτις εἶνε ἡ μεγαλύτερα μᾶστις, εἰάν ἐλείπη ἡ ἠθικὴ.

Βιβλιογραφία.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ῥήγα ἢ περὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ὑπὸ Βλασίου Γ. Σκορδέλη. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Γ. Καραφύλλου, 1879, 46ον, σελ. 194. Ἔργα. 2. Συνισθώμεν τὸ βιβλίον τοῦτο πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦς θέλοντας νὰ ἀναρτίωσιν ἑλληνοπρεπῆς τὰ τέκνα των. Ἡ ἑλλειψίς τοιούτων βιβλίων παιδαγωγικῶν παρ' ἡμῖν καθιστᾷ αὐτὸ περιζήτητον. Εὐχόμεθα δὲ ταχέως νὰ κατονηθῇ ἡ ἀνάγκη τοιούτων συγγραμμάτων, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ δέουσα ἔμφασις πρὸς παραγωγὴν καὶ ἄλλων ὁμοίων ἔργων σκοποῦντων τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παιδαγωγικῆς τάσεως ἢτις παρ' ἡμῖν οὐδὲως, δυστυχῶς, καλλιεργεῖται.

Ἄπο μνημονόματα περὶ τῆς τελευταίας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Π. Γ. Πολίτου, Ἀθήνησι, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Θ. Παπαλεξανδρῆ, 1879, μικρὸν 8ον, σελ. 96, ἔρ. ν. 142.

Λοῦκῆς Ἀράρας ὑπὸ Δ. Βικέλα (Παράρτημα τῆς Ἑστίας) ἐν Ἀθήναις, Γραφεῖον τῆς Ἑστίας, 1879, 42ον, σ. 492 ἔρ. ν. 4.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Γραφείῳ ατῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ἐν Κερκυρᾷ παρὰ τῷ κ. Ι. Β. Τριβυζᾷ πρὸς τὴν βουλευτῆν, ἐν Ἑξᾷ παρὰ τῷ κ. Ι. Φύλλῳ ἰατρῷ, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Ἀναστ. Φιλίῳ, ἐν Χαλκιδί παρὰ τῷ κ. Γ. Φιλαρέτῳ συντάκτῃ τῆς Εὐβοίας, ἐν Ξύρῳ παρὰ τῷ κ. Ν. Κανακοπούλῳ, ἐν Χίῳ παρὰ τῷ κ. Θεοδ. Καραβᾷ ἐν Πάσῃ ἄλλῃ πόλει ἢ χωρίῳ τοῦ κράτους παρὰ τοῖς κκ. ἑλληνοδιδασκάλοις καὶ δημοδιδασκάλοις ὁποῖοις ἔχουσιν ἀγγελίας ἡμῶν, καὶ ἐν Ἑκωνετῶντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Γρηγ. Ἀσδέρῳ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. συνδρομητὰς νὰ ἀναγινώσκωσι μετὰ προσοχῆς τὰς γνωστοποιήσεις καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Ὅσοι ἐκ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας ἀλλόσωσι κατοικίαν παρακαλοῦνται νὰ ποιῶσι τοῦτο γνωστοῖς εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐγκαίρως, εἰὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται ἀπόλειτα φυλλάδιον.

— Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ἀναγγέλλει τὴν ἐκδόσιν παντὸς ἠθικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς βι-

βλίου, ὃ ἀντίκειτο ἠθελε τῆς σαλῆς δωρεάν.

— Ὅστις ἠθελε κἄμει δέκα συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν καὶ προσληφῶσι τὰς συνδρομάς των, λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος, ὃ εἶ κἄμνων εἴκοσι συνδρομητὰς λαμβάνει τρεῖς φύλλα.

Πᾶσα αἰτήσις ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφ. τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Αἰόλου, 23, παραπλευρῶς τῆς Ἐστίας Ἑλλάδος.